

моите людіе казваше Богъ, за да ми послужатъ, ще ги отпѣстна, отговараше Фараонъ, а пакъ не ги оставаше, докле найпослѣ гнѣвъ Божій го потопи въ чермно то море.

Така и нѣе на нашата совѣсть отговараме. като ны попыта кога ще се покаеме, а нѣе и отговараме утре, утре отговаря младыйо, утре отговаря и старыйо, сички стари и млади се за утре отлагаме, обаче азъ ви казѣваме, какъ само сегашната минута е наша, а послѣдната и утрешнійо день не са наши, споредъ каквото ны увѣраватъ свнните катадневно бываеми примѣри: Но и дръво да помыслиме, като прелягаме за старость, не видиме ли чи старостьта сама недохожда, но созъ себе си юще вѣды довожда, сирѣчь: человекъ като устарѣе, очите мѣ недовиждатъ, ушите мѣ не дочуватъ, рѣцѣ те мѣ и нозѣте мѣ фашатъ да треператъ, тогива какво покааніе може да направи единъ таковъ безсиленъ, немощенъ и совѣкъ отпадналъ человекъ; Счетна е прочее надежда та на оныя, които дѣматъ така: като устарѣеме тогава ще се покаеме. Не слѣшаме ли що говори Богъ чрезъ Исаіа пророка; който мѣ дѣма: Во время пріятно пріяхъ та, и въ день спасенія помогохъ ти. Сирѣчь: днесъ **Ѹ** человекъ, днесъ, а не утре, догдѣ не се е распалилъ гнѣвъ Божій отгорены: защото, като се распали Божійо гнѣвъ, тогива ще ме търсите и неще да ме намерите дѣма Богъ „Взыщите мѣ, и не шбръщете мене.